

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **T. P.**,
bytem X,
zastoupena obecným zmocněncem JUDr. F. K.,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 19. 10. 2018, č. j. 138137/2018/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 27. 11. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rudná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 7. 2018, č. j. 01618/18/MUR/SU/DJi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad žalobkyni nařídil odstranění přístavby u východní stěny domu č. p. X postavené na pozemcích p. č. st. X a p. č. X v katastrálním území T. (dále jen „stavba“).
2. Žalobkyně předně uvádí, že považuje způsob doručení napadeného rozhodnutí svému zástupci za hrubé porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a na plné moci ze dne 18. 6. 2018

je uvedena doručovací adresa zástupce „X“, přesto žalovaný zaslal napadené rozhodnutí na adresu X. Tímto procesním pochybením žalovaný poškodil zástupce i žalobkyni, protože tím zkrátil neoprávněně zákonnou lhůtu pro podání žaloby. Zástupce žalobkyně obdržel napadené rozhodnutí až od žalobkyně dne 15. 11. 2018.

3. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími (níže uvedenými) odvolacími námitkami, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zásadní námitka týkající se možnosti dodatečného povolení uvedené stavby nebyla správními orgány řádně vypořádána. Žalovaný se pouze odvolává na zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zejména na řádně neodůvodněné a problematické stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 3. 12. 2012, č. j. MUCE 49530212 OZP/L/Mi. Žalovaný nenabídl dostatečné odborné odůvodnění, proč povolil přístavbu v západní části budovy a ve východní části budovy dodatečné povolení zamítl, přestože dodatečně povolená přístavba v západní části je problematičtější než nepovolená přístavba ve východní části budovy. Odvolávání se pouze na zákon o lesích nelze považovat za řádné odůvodnění nepovolení stavby.
4. Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný řádně nevyrovnal s námitkou nepřihlednutí k odborným posudkům, které žalobkyně na vyžádání správních orgánů předložila. Předložené odborné posudky připouštějí možnost přístavby, aniž by došlo ke konkrétnímu vyčíslitelnému poškození přilehlého pásu lesa v ochranném pásmu. Žalovaný měl odůvodnit, proč jsou předložené odborné posudky nesprávné, a zdůvodnit své jiné odborné stanovisko, popřípadě si nechat vypracovat nezávislý odborný posudek. Žalovaný se pouze odvolal na ustanovení lesního zákona, které ovšem nezakazuje v ochranném pásmu provádět stavební činnost. Do dnešního dne žalobkyně nezná konkrétní důvod, proč jedna přístavba byla povolena a druhá nikoliv. Takový postup žalovaného je nepřezkoumatelný a odporuje zásadě předvídatelnosti práva.
5. Žalobkyně dále uvedla, že na námitku, že se správní orgány nezúčastňovaly všech šetření na místě a neprovedly řádné zdokumentování uvedené lokality, žalovaný nereagoval, přitom odmítl (nevyjádřil se) veškerá stanoviska a dokumentaci předložené žalobkyní. Na námitku, proč správní orgány nevzaly v úvahu nejen obecný zájem, ale i osobní zájem žalobkyně ve věci dodatečného povolení přístavby, nebylo žalovaným kvalifikovaně odpovězeno. Žalobkyně koupila nemovitost již s uvedeným problémem (přístavby byly budovány od r. 2002). Po zjištění stavu požádala v roce 2015 o dodatečné povolení přístavby s odvoláním na dobrou víru a předvídatelnost práva, jelikož druhá přístavba v západní části budovy byla stavebním úřadem dodatečně povolena. Na námitku, proč správní orgány nevzaly v úvahu historické umístění uvedené stavby v lesním porostu a její logicky vyplývající rekonstrukci, žalovaný opět nepodal řádné vyjádření. Na námitku, aby žalovaný konkretizoval, k jakému možnému poškození lesa v dané lokalitě by v případě povolení přístavby mohlo dojít, žalovaný žádné odborné vysvětlení nepodal, byť se na poškození lesa stále odvolává. Na námitku, zda postup Městského úřadu Černošice při vydání stanoviska ze dne 3. 12. 2012, č. j. MUCE 49530212 OZP/L/Mi, není v rozporu s lesním zákonem a správním řádem, nebylo ze strany žalovaného reagováno.

6. Žalobkyně rovněž namítla, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkou, proč nebylo řízení přerušeno vzhledem k probíhajícímu soudnímu řízení ve věci sp. zn. 54 A 117/2018 (žaloba proti zamítnutí žádosti žalobkyně o obnovu řízení ve věci dodatečného povolení stavby).
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně uvedl, že žalobkyně i její zástupce napadené rozhodnutí obdrželi ve lhůtách, které neohrožily dodržení lhůty pro podání žaloby. Žalovaný dále uvedl, že argumenty vznášené žalobkyní v odvolání i v žalobě přehlíží skutečnost, že tyto důvody byly předmětem předcházejících pravomocně ukončených řízení, zejména řízení o dodatečném povolení stavby.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně argumentovala obdobně jako v podané žalobě. Zároveň poukázala na usnesení ze dne 26. 2. 2019, č. j. 43 A 180/2018 – 29, kterým soud přiznal žalobě odkladný účinek, s tím, že argumentace soudu v tomto usnesení sama o sobě zpochybňuje rozhodování správních orgánů.

Obsah správního spisu

9. Stavební úřad při výkonu stavebního dozoru dne 10. 12. 2015 zjistil, že je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, a proto zahájil řízení o nařízení odstranění stavby a oznámil jeho zahájení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům. Současně stanovil, že ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto oznámení mohou účastníci řízení uplatnit své námítky a dotčené orgány svá stanoviska.
10. Žalobkyně dne 29. 1. 2016 požádala podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 14. 4. 2016, o dodatečné povolení stavby a předložila podklady k žádosti o stavební povolení. Stavební úřad proto podle § 129 odst. 2 stavebního zákona přerušil řízení o odstranění stavby a vedl řízení o dodatečném povolení stavby. Stavební úřad dne 28. 7. 2016 vydal rozhodnutí, kterým žádost o dodatečné povolení stavby zamítl, jelikož pro stavbu bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu (Městského úřadu Černošice) ze dne 3. 12. 2012, č. j. MUCE 49530/2012 OZP/L/Mi. Stavba byla provedena na pozemku v rozporu se zákonem o lesích a v rozporu s veřejným zájmem chráněným tímto předpisem. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017, č. j. 075704/2017/KUSK, a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
11. Žalobkyně dne 7. 2. 2018 předložila posudek, který vypracoval Ing. Karel Knotek, a na základě tohoto posudku podala žádost o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, č. j. 056425/2018/KUSK, zamítl. Ze spisu vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 54 A 117/2018 je soudu známo, že Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 10. 7. 2018, č. j. MMR-27982/2018-83/1719, zamítlo odvolání žalobkyně a rozhodnutí žalovaného potvrdilo. Žaloba proti rozhodnutí ministerstva byla zdejším soudem zamítnuta, a to rozsudkem ze dne 3. 2. 2021, č. j. 54 A 117/2018-36.

12. Dne 23. 4. 2018 stavební úřad obdržel od orgánu státní správy lesů sdělení k žádosti o nové posouzení věci, přičemž dotčený orgán zhodnotil námitky žalobkyně jako bezpředmětné a posudek jako irelevantní.
13. Dne 19. 7. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým nařídil odstranění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad odvoláním napadené rozhodnutí velmi podrobně odůvodnil, když popsal celý průběh projednávání věci od zjištění nepovolené stavby stavebním úřadem při výkonu stavebního dozoru přes pravomocné rozhodnutí, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení projednávané stavby. Následně po pravomocném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby již stavební úřad neměl podle platné právní úpravy jinou možnost než nařídít odstranění projednávané stavby.
14. Napadené rozhodnutí bylo doručováno žalobkyni (převzato dne 12. 11. 2018), jejímu zástupci na adresu X (zásilka vrácena zpět) a jejímu zástupci na adresu PoX (vyzvednuto 28. 11. 2018).

Vlastní posouzení věci

15. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
16. V dalším kroku již soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání. Účastníci se ve stanovené lhůtě nevyjádřili k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 druhé věty s. ř. s., soud má proto za to, že s tímto postupem souhlasí.
17. Žalobkyně předně namítla pochybení žalovaného při doručování napadeného rozhodnutí jejímu zástupci. Soud sice souhlasí se žalobkyní potud, že žalovaný doručoval zástupci žalobkyně na doručovací adresu s určitým zpožděním (doručeno bylo dne 28. 11. 2018), nicméně tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a žalobkyni nijak nezkomplikovala možnost řádně bránit svá práva ve správním soudnictví, jak je zjevné již jen z toho, že žalobu včas podala.
18. Žalobkyně dále namítla, že řízení nebylo přerušeno do skončení soudního řízení vedeného pod sp. zn. 54 A 117/2018. Ani tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že přerušení řízení bylo v tomto případě plně na úvaze správních orgánů. Sama skutečnost, že byla podána žaloba proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost o obnovu řízení ve věci dodatečného povolení stavby, není důvodem k automatickému přerušení řízení, jelikož právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby zůstala nedotčena. Pokud stavební úřad za této situace dal přednost zájmu na rychlosti a efektivitě správního řízení před absolutní jistotou, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je nezměnitelné, postupoval zcela v mezích svého správního uvážení a soud nemá tomuto postupu co vytknout.
19. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, ve kterých argumentovala, že by stavba měla být dodatečně povolena. Soud

sice souhlasí se žalobkyní v tom, že se žalovaný jednotlivými námitkami nezabýval, nicméně dospěl k závěru, že toho v projednávané věci nebylo zapotřebí.

20. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, jestliže stavba nebyla dodatečně povolena.
21. Soud pokládá za vhodné úvodem zrekapitulovat postup, jaký zákon stanoví pro odstranění či dodatečné povolení stavby. Pokud stavební úřad zjistí existenci nepovolené stavby, zahájí z úřední povinnosti řízení o odstranění stavby. Stavebník má poté možnost požádat o dodatečné povolení stavby. Pokud tak učiní, řízení o odstranění stavby se přeruší do skončení řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud stavba není dodatečně povolena, stavební úřad pokračuje v řízení a nařídí odstranění stavby, jsou-li všechny podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona splněny. V této závěrečné fázi již stavební úřad nezkoumá, zda je stavbu možné dodatečně povolit, jelikož tato otázka (měl-li o to stavebník zájem) byla posouzena v řízení o dodatečném povolení stavby.
22. Ze shora uvedeného je zřejmé, že odvolací argumentace žalobkyně (jejíž nevypořádání v žalobě napadá) se zcela míjí s předmětem řízení o odstranění stavby. Žalobkyně nezpochybňuje, že stavba vyžadovala povolení a že tímto povolením nedisponuje. Její argumentace směřuje výhradně k tomu, že stavba má být dodatečně povolena. Tyto argumenty však mají své místo v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli v řízení o jejím odstranění dokončovaném poté, co byla žádost o dodatečné povolení stavby pravomocně zamítnuta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že „*po pravomocném rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby již stavební úřad neměl podle platné právní úpravy jinou možnost, než nařídít odstranění projednávané stavby*“. Jelikož se námitky žalobkyně (viz body 3-5 rozsudku) míjely s předmětem řízení, bylo by jejich vypořádávání nadbytečné, a žalovaný proto nepochybil, pokud se jim konkrétně nevěnoval. Pro úplnost soud dodává, že poukaz na usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě nemůže být relevantní, jelikož soud v usnesení o odkladném účinku řeší pouze to, zda jsou naplněny zákonem stanovené důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). Soud rozhodnutím o odkladném účinku v žádném případě nemůže činit konečné závěry ohledně důvodnosti podané žaloby.
23. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu řízení, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud neprovedl důkaz listinami předloženými žalobkyní, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a jímž se v soudním řízení důkaz neprovádí.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu